

faa er jeg ligesaa overbevist om, at der er den fuldkomneste Sikkerhed for, at i net Skridt vil blive gjort, hvorved der, efter min fuldkomneste Overbevisning er gjort et stort Tilbagestrid, hvilket jeg skal tillade mig med nogle Ord nærmere at begrunde. Med Hensyn til de to Spørgsmaal, der egentlig foreligge, nemlig Bibeholdelsen af § 20, angaaende Valgrettens Udvidelse, og Vedtagelsen af Fleertallets eller Mindretallets Forslag, da er der, hvad angaaer det sidste Spørgsmaal, fremkommet en Pittning fra den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (L. C. Larsen), som jeg troer bestemt at maatte imødegaae, da Indenrigsministeren, saavidt jeg erindrer, ikke var tilstede, da den faldt. Den ærede Rigsdagsmand udtalte nemlig, at der fra Indenrigsministerens Side var sagt, at naar man vedtog Fleertallets Forslag, var det ikke usandsynligt, at det vilde blive til Lov. Jeg veed med Sikkerhed, at min ærede Collega ikke her har udtalt dette (L. C. Larsen: Saaledes opfattede jeg det.) Ja, det er mig sagt, at Pittningen ikke er bleven opfattet saaledes af Stenographerne; jeg selv kom først ind i Salen ved Slutningen af Udtalelsen; — men det er, troer jeg, i ethvert Tilfælde godt, at det bliver fremhævet, at saaledes er Situationen ikke. Situationen er den, at Indenrigsministeren — hvilket han ogsaa bestemt og tydeligt har udtalt — dersom han var Medlem af Folkethinget og skulde afgive sin Stemme over Fleertallets Forslag, vilde stemme med Nei; og han har kun sagt, at dersom dette Forslag gik igjennem her, og Lovforslaget altsaa skulde gaae tilbage til Landsthinget, saa vilde — hvilket jo, som Indenrigsministeren ogsaa udtalte, er en Selvfølge og behøver ikke at siges — Sagen blive taget under nærmere Overveielse. Jeg kan imidlertid ikke forfølge, at jeg for mit Vedkommende allerede har den fuldkomneste Overbevisning om, at Fleertallets Forslag ikke vil kunne gaae igjennem i Landsthinget, navnlig saaledes, som Forholdene nu stille sig med Hensyn til Rigsdagens Varighed; — og da jeg har denne Overbevisning og tillige er overbevist om, at om endog Forslaget skulde her blive vedtaget paa den eneste Maade — nemlig med Ude-

lukkelse af § 20 — som kunde give nogen Tanke af Mulighed for, at Landsthinget vilde gaae ind derpaa, vil det alligevel have en saa ringe Sandsynlighed for at blive til Lov, at jeg ved min Stemmegivning med fuldkommen Sikkerhed gaaer ud fra, at ad denne Vej naaer man ikke et eneste Skridt videre til Udviklingen af Hovedstadens kommunale Bestyrelse. Med Hensyn til Spørgsmaalet om Valgrettens Udvidelse, da er det bestemt udtalt af Indenrigsministeren, at en Bestemmelse herom, optagen i Loven, maatte han allerede nu udtrykkelig og ufravigelig erklære sig imod. — Der er nu imidlertid den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgkreds (Alberti), som indtager en saa yderst ligegyldig og sølesløs Holdning ligeoverfor alle Ministererklæringer [og „Paaastande“, som han kalder dem; han lader sig deraf ikke rokke paa nogen tænkelig Maade; han vil, siger han, have Grunde for saadanne Paaastande, men bryder sig naturligvis heller ikke om Grundene, naar de ikke tiltale ham; det er en Selvfølge og generer ham ikke. Han bryder sig ikke om Andet end i sin egen indesluttede og upaavirkede Tilværelse at sidde og udstude, hvad der efter hans Mening kan være det Bedste; han seer hverken til Høire eller Venstre, bryder sig hverken om, hvad der bliver sagt fra Ministeriet eller i det andet Thing; alt dette kommer ham aldeles ikke ved. Det er en reen Gaade for mig, at den ærede Rigsdagsmand i al den Tid, som Rigsdagen har været til, har været Medlem af dette Thing, hvor man dog idelig maa finde sig i at opgive Noget af det, som man selv anseer for at være det bedst begrundede. Det bliver ellers det enkelte Medlem nødsaget til, og det bliver Thinget og Rigsdagen nødsaget til paa alle Trin. Det skeer i Udvalg, de mindste som de største — der behøves jo blot 2 Medlemmer i et Udvalg, saa kan der opstaa Uenighed — det skeer i selve Thinget, det skeer, hvor det ene Thing optræder ligeoverfor det andet, og det skeer af Rigsdagen i sin Heelhed ligeoverfor Ministeriet; — saalange Rigsdagen har bestaaet, har det af alle Medlemmer af Rigsdagen været betragtet som Noget, hvorved de